

диръ (слядъ) **нѣкоя мома**, ухаживаю: Ако забелѣжа, че той ходише подиръ нея, азъ го не щѣ вече у дома си и нека тѣрси другадѣ къща. *Д. 75 р. 136.* **Ходѣ** петъ за **четери**, шатаюсъ безъ присмотра: Отъ пиянство той остави дѣтцата си да теглятъ и да ходятъ петъ за четери. *Д. Д. 69 р. 115.* Ти тръгнѣтъ като разуздани да трѣсѣтъ хлѣбъ безъ мотыкъ или да ходятъ петъ за четери по свѣта като избѣяни. *ib. р. 167.* Единъ да ходи петъ за четери, а другъ изъ кръчмѣ да не излиза. *ib. р. 108.* — **хорó**, пляшу въ хороводѣ: Гиди лудо дете! Кротко хоро іоди, Ми прапишъ момите, Ми стѣпкай папуци. *В. 43.* Кладаха те Петро, Хоро да имъ іодишъ Петра хоро іоди, И сълзи си рони. *В. 94.* Неда си хору одеше. *D. S. 2, 23.* — **по себѣ си, по вѣнка**, хожу на низъ: Дѣтца, които сѣ запечены та не ходятъ лесно по себѣ си трѣбува да употрѣбляватъ при закускажѣ си най-много черенъ хлѣбъ. *Д. Д. 73 р. 81.* **Ходи ми са**, у меня является желаніе ийти: Момата хване чѣсто да попоглѣдва на прозорцитѣ къмъ пѣтьтъ, чѣсто ѣ си ходи на кладенецѣтъ за водѣ, съ запрѣтнѣты рѣкаве и съ безракави и въ студено врѣмя. *Ч. 64.* **Ходене** с. с. хожденіе, походка: Нийде нема месту за фодене, Сита земе е мощне заселена. *Вз. 30.* А позапрейте силно стадо, Че ми се е додіяло Отъ пустень пѣтъ ходенѣ. *В. 184.* И ази ниша стана Съ мойта хубость и младость, Съ мойту мъдру ходени, Съ мойту ниску гледани. *Ч. 262.* **Ходамъ Хоцкамъ** *м. дл.* начинаю ходить (*о дитяти*): А пакъ щомъ дѣтето хване да хоцка — ходи или пѣлзи, тя — майка му само вечеръ го дири да го прибере въ вѣщи. *Ч. 60.* **Ходамъ** (*Макед.*) *м. св.* пойду: Утрѣ ходамъ въ Битола, Да ти купамъ кошуля. *М. 26.* Я ке одамъ земя Дукадинска. *М. 121.* Ке одиме цѣрно море. *М. 77.* Ай д' оиме во темна килиа, Боленъ лежить Станковике Дуко. *М. 55.* О'и ми, сину, въ ограда зелена. *М. 29.* Кога нязодъ дома ке си ода. *М. 60.*

Хой *межд.* гой! „Хой Петре, —, —, трговче! Я ми пробери сѣ какво купе!“ *М. 116.* Хой мори, Тодоро! Старосъ дошла изгору! Казвать на онажъ женѣ, кой-то е остарѣла; а ся кыти. *Ч. 237.*

Хойса с. ж. народный болгарскій танецъ (*у Раков.*): „Хойса“ е най радостливый българскы игроводъ, кого игражтъ двойца насрѣщѣ съ юнашки изкусны и чинны скачанья и поклѣквания по гласу свирны, държяще рѣченицы. А нѣкои си горски Българи игражтъ таж игра държяще и ножове, конхъ въртѣще по военно изкуство, игражтъ чинно, кѣту гласжтъ и подвыквѣтъ, „хойса! са!“ Таж игражтъ и женско и мъшко ведно насрѣщѣ, кѣту ся държатъ съ двѣ рѣцѣ чрѣзь рѣченицы, и има голѣмъ наликъ на „полкъ“. Отъ „хой“ възклицателна чѣстица, кое значи „радость“, та игра носи имя „хойса“, а отъ рѣченицы що държжтъ зѣла имя „рѣченицы“. *Пк. 106**).